

Brigietta Tulpen
Schilderij auteur: Théa Simonetti
Boekomslag: Claudia Peltenburg
ISBN: 9789402199314
2019

WEG

Dit verhaal is puur gebaseerd op fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Brigietta Tulpen. 2019

Het vervolg op 'Vuil'

Ondanks dat ze gezien hun beroep regelmatig met de dood in aanraking waren gekomen, hadden ze nog nooit een lucht als deze geroken. Dit moest de dood zijn zoals hij echt was. Smerig in vuil, in al zijn lelijkheid en ontdaan van alle fratsen en franjes.

Frans Berends

De vorige keer hadden ze simpelweg schoongemaakt wat vuil was, nu werd het tijd voor een meer rigoureuze aanpak.

Herre Herreveld

Voor de meeste mensen is de wereld een plaats om in te leven, wonen, werken en om lief te hebben. Voor anderen is het een poel des verderfs, waar geen regels en wetten gelden, alleen het recht van de sterkste. Degene die zich de ene dag je vriend noemt, is de volgende dag je vijand. Dat is wat geldt met je doet. Of macht. Of angst.

Brigietta Tulpen

Met een lichte schok werd de jonge vrouw wakker. Even was ze gedeso-riënteerd, tot ze besepte dat het nacht was en dat ze in een tent lag, samen met haar vriend Tom. Ze waren op fietsvakantie en door het late tijdstip van aankomst gisteravond, hadden ze er niets voor gevoeld om ook nog de omgeving te verkennen nadat ze zich hadden geïnstalleerd. In plaats daarvan hadden ze een flesje wijn opengetrokken en gepraat over van alles en nog wat.

Loom draaide ze zich op haar zij. Haar arm zocht Tom. Hem voelen zou het zwart van de nacht op zijn minst grijs kleuren, maar hij was er niet. De plek naast haar was leeg. Licht gealarmeerd werkte ze zich overeind tot ze zat. In de nok hing een zaklamp, aan een haak. Tom had hem daar opgehangen, vrijwel meteen nadat ze de tent hadden opgezet. Dat was typisch iets voor hem. Voor alles een vaste plek, dan kon je nooit iets kwijt-raken. Ze reikte er naar en nog een paar keer, toen het tot haar doordrong dat ze in het luchtledige aan het grijpen was. De lamp hing er niet. Haar sluimerende onrust nam wat toe. Waarom hing dat ding niet gewoon op zijn plek? En waar was Tom? Had hij hem meegenomen? Dat het zo donker was hielp ook al niet. Ze moest licht hebben, nu direct, anders ging ze gillen. Terwijl ze zich onhandig uit haar slaapzak trachtte te worstelen, dacht ze aan haar telefoon. Alleen al door hem aan te zetten zou de display oplichten zodat ze in ieder geval iets zou kunnen zien.

Opgelucht door die gedachte blies ze enkele haren uit haar gezicht. Tele-foons, die hadden ze wel, twee zelfs, al had ze er geen idee van waar Tom de zijne gelaten had. Waar de hare was wist ze wel. In de rechter heupzak van haar cargobroek. Ze had hem daar expres ingestopt omdat die zak afgesloten kon worden door een drukknop.

Net toen ze op het punt stond zich op de plek te storten waar ze haar kle-ding had achtergelaten, hoorde ze een schreeuw. Ver weg, maar toch was haar hart er van in haar keel gaan kloppen. Was dat een dier in nood, of erger, een mens? Ineengekrompen bleef ze zitten luisteren of er nog iets kwam en pas toen dat niet het geval bleek, durfde ze haar aandacht weer

op de zaklamp te richten. Nogmaals strekte ze haar arm uit, helemaal tot aan de nok, maar ze voelde niets, zelfs geen haak en de onrust dreigde over te gaan in paniek. Blindelings om zich heen graaiend, voelde ze een sportschoen, een boek en ha, daar was haar broek. Of nee, toch niet. Het was een trui. Van Tom, ze rook nog vaag de geur van zijn aftershave.

Niet huilen! beval ze zichzelf streng. Mensen of dingen verdwenen niet zomaar. Er moest een verklaring voor zijn, een logische verklaring. Met hernieuwde energie begon ze weer lukraak om zich heen te grijpen, tot ze de broek tenslotte vond, aan het voeteneinde, half onder het luchtbed. Wel vreemd dat hij daar lag, maar daar zou ze zich later wel druk om maken. Ze rukte het kledingstuk naar zich toe en begon vlug de zakken te doorzoeken, de rechter heupzak het eerst. Die was leeg. Misschien had ze zich vergist en zat haar telefoon in een andere zak. Dat bleek niet het geval, want in geen enkele zak zat iets en vertwijfeld bracht ze haar vuisten naar haar mond, de broek stevig tussen haar vingers geklemd. Dat kon niet. Ze h ad haar telefoon er ingestopt, daar was ze honderd procent zeker van. Zou ze het werkelijk op een gillen zetten? Nee, dat zouden de andere campinggasten haar niet in dank afnemen. Ze kroop helemaal uit haar slaapzak en begon in het wilde weg rond te kruipen door de tent. Het bestond niet dat haar telefoon weg was. Ondanks de druksluiting was hij vast uit haar zak gegleden. Op haar voorhoofd begonnen zich kleine zweetdruppeltjes te vormen. Plotseling voelde de tent benauwd aan. Ze moest eruit, naar buiten, waar ze kon ademen.

Haar eerste poging daartoe mislukte. Haar handen trilden te veel en bovendien waren ze zo vochtig dat ze geen grip kreeg op de rits. Pas na een paar keer proberen lukte het haar het lipje naar beneden te trekken. Tom was vast buiten omdat hij had moeten plassen of zo. Wellicht was dat ook de reden dat ze wakker geworden was. Buiten kraakte een tak. Zie je wel, daar was hij al. Opgelucht sloeg ze de tentflap open en begon naar buiten te kruipen.

Nieuwsblad van het Zuiden.

Van onze correspondent.

Donderdag 28 juli 2017. *Een camping in Bos en Hei (provincie Zeven-

landen Zuid) gaf onlangs twee kampeerders als vermist op. Het zou gaan om de 28 jarige TvW en de 23-jarige HS. Het stel stond met een trekkers-tent op een van de hoger gelegen plaatsen aan de noordkant. Hoewel dit al de derde verdwijning is in even zoveel weken, tast de politie over het hoe en waarom nog volledig in het duister. Over de vermisten werden verder geen mededelingen gedaan, maar betrouwbare bronnen wisten te melden dat het inmiddels zou gaan om zes mensen. Drie mannen, twee vrouwen en een kind, een peuter van anderhalf jaar.*

Paul van Gelderen, die het bericht over de verdwijning hardop had zitten lezen, keek zijn vrienden met glinsterende ogen aan. Het was de derde week van hun zomervakantie en ze bevonden zich in de tuin van Paul's huis. Ze verveelden zich, want het weer was omgeslagen waardoor het zwembad niet meer zo aanlokkelijk was als de dagen ervoor. En de camping uit het krantenartikel was maar een paar kilometer bij hen vandaan.

‘Ik heb een plan jongens,’ riep hij opgewekt. ‘Als wij nou eens op zoek gingen naar dat vermiste stel!’

‘Ha,’ smaalde een van de andere jongens. Hij heette Sjors en met zijn twaalf jaar was hij de oudste van het groepje. ‘Je zou niet eens weten waar je moest beginnen!’

‘En jij weet dat wel?’ De jongen die dat had gezegd bekeek Sjors sceptisch. ‘Van je vader de politieagent zeker. Wanneer heb je die gezien dan?’

Bijna brak er ruzie uit. Sjors en de sceptische jongen, Johan, vlogen elkaar wel vaker in de haren. Meestal begon Sjors, maar dit was geen vriendelijke opmerking van Johan.

‘Geen ruzie maken jongens,’ suste Paul gedecideerd. ‘Anders moeten we van mijn moeder een andere plek zoeken. Ze wil rust.’

Dat hielp. Van alle vrienden had Paul de grootste tuin, waarin ze over het algemeen konden doen en laten wat ze wilden.

‘Het spijt me,’ zei Johan vlug tegen Sjors.

Hij meende er niets van, maar Sjors knikte genadig. Er stond meer op het spel dan gekrenkte trots. En zijn vader zag hij ook zelden. Zo ging dat nu eenmaal wanneer je ouders niet meer bij elkaar woonden.

‘Ik doe mee hoor Paul,’ zei een van de andere jongens. ‘Ik heb wel zin in een verzetje.’

Iedereen proestte het uit. Het had dan ook ongebruikelijk volwassen geklonken. Eén jongen lachte niet. Zijn naam was Jesse en hij had zich al afzijdig gehouden sinds Paul was begonnen met voorlezen. Bij het hek naar de straat stond hij voor zich uit te kijken, zijn rug naar zijn vrienden toegekeerd. Paul liep naar hem toe.

‘Sorry Jesse,’ zei hij schuldbevestigend. ‘Ik was vergeten dat je zusje eh...’ Langzaam draaide Jesse zich om. Alle jongens stonden hem nu afwach- tend aan te kijken. Hij keek zwijgend terug. Zijn gedachten vlogen weer naar die fatale middag, nu bijna twee weken geleden. Ze waren net terug- gekomen van het zwembad. Tessa, zijn kleine zusje van amper drie, had hen aan horen komen en was enthousiast naar het tuinhek toegelopen om hen te begroeten. Toen ze doorkreeg dat ze van plan waren naar Paul’s tuin te gaan, even verderop, had ze haar poppenwagentje naar het hek ge- sleept, vast om te kijken waar ze gebleven waren, tot ze had bedacht dat de rand nu wel erg aantrekkelijk dichtbij was. Uiteraard hadden Jesse en de anderen daar geen weet van gehad. Nog voor haar rode sandaaltjes de stoep hadden geraakt, waren zij al lang en breed bij Paul’s tuin aangeko- men. Hoe Tessa vervolgens op straat terecht was gekomen, waar auto’s reden en waar een geschrokken automobiliste haar niet meer had kunnen ontwijken, was een raadsel en deed er ook niet meer toe. Tessa, die le- vensgevaarlijk gewond was geraakt aan haar hoofdje, *(weggeslingerd, als een lappenpop, zo verklaarde een ooggetuige die met zijn hond aan het wandelen was en vanaf de overkant van de straat alles had gezien)* was met spoed afgevoerd naar het nabijgelegen ziekenhuis, waar ze nu nog lag, in coma.

‘Hoe gaat het met je zusje?’ vroeg Sjors.

‘Nog hetzelfde.’

Iedereen stond nu om hem heen. Paul legde een arm om Jesse’s schouders.

‘Kop op Jesse,’ zei hij gemeend. ‘Ze komt vast gauw bij en dan zul je zien dat het snel beter met haar gaat.’

Jesse keek naar de gezichten van zijn vrienden. Ze deden hun best en dat waardeerde hij, maar ze hadden er geen idee van hoe hij zich werkelijk

voelde. Niet alleen was zijn zusje uit beeld verdwenen, ook zijn ouders gedroegen zich...raar. Zijn moeder deed niets dan huilen. Wanneer ze thuis was tenminste. De meeste tijd zat ze bij Tessa, Jesse had haar sinds het ongeluk amper gezien. En dan zijn vader. Die deed zijn best zijn moeder te overtuigen dat het niet haar schuld was, maar ondertussen verweet hij haar van alles, Jesse voelde het gewoon. En omdat het hem, Jesse, niet was gelukt zichzelf vrij te pleiten van schuld, (*waar was hij, haar oudere broer, haar beschermer?*) was hij bang dat zijn vader net zo over hém dacht.

‘Ik doe ook mee,’ zei Johan na een tijdje.

Hij was de eerste die zich afwendde. Anders dan de meeste volwassenen, waren kinderen veel beter in staat zich snel aan een situatie aan te passen. Jesse’s zusje lag in een ziekenhuis, wat niet perse hoefde te betekenen dat ze er niet meer uit zou komen. De andere jongens, met uitzondering van Jesse, begonnen nu ook terug te keren naar het leven van alledag.

‘We kunnen op de fiets naar die camping gaan en een onderzoek instellen,’ zei Sjors gewichtig. ‘Het is niet ver.’

Om het risico te ontlopen dat ze inderdaad door Paul’s moeder zouden worden weggestuurd, besloten ze maar meteen te gaan. Terwijl iedereen zijn fiets ging halen, bleef Paul bij Jesse.

‘Als je niet mee wil begrijp ik dat hoor,’ zei Paul volwassen.

Jesse keek zijn vrienden na, die zich, baldadig spelend, over de stoep uit de voeten maakten. Vlak voor de bocht leek de ruzie tussen Sjors en Johan weer op de laaien. Het ging er vast om wie er voorop mocht fietsen straks.

‘Nee,’ schudde hij met zijn hoofd. ‘Ik ga mee. Mag ik bij jou achterop? Mijn fiets heeft een lekke band en mijn vader...’

’Tuurlijk, kom maar.’

De camping heette Boszicht en lag aan de rand van een groot bos dat zich uitstreekte tot ver voorbij de provinciegrenzen. De vrienden kwamen regelmatig in het bos, al was het voor het mooie net iets te ver weg en zagen hun ouders niet graag dat ze er heengingen, vooral niet in de winter, wanneer het vroeg donker werd.

Sjors en Johan hadden inderdaad gekibbeld over wie er voorop mocht fietsen. Johan had gewonnen en fietste voor de anderen uit, scherp in de gaten

gehouden door Sjors. Paul kwam als laatste omdat hij, door het extra gewicht, toch nooit voorin zou kunnen meekomen.

Camping Boszicht was een zogenaamde boerencamping, wat inhield dat een boer zijn land ter beschikking stelde en zelf verderop woonde. De boer van deze camping heette Klaas. De jongens kenden hem goed. Soms mochten ze klusjes voor hem doen en dan kregen ze als dank eieren of melk. Ze gooiden hun fietsen in de greppel naast de weg en liepen het erf op. Boer Klaas' hond kwam hen luid blaffend tegemoet.

‘Af, Boris,’ riep Sjors bars, waarop het geluid verstomde.

Soms was het niet erg dat hij graag de baas speelde. Boris was een grote, zwarte bouvier en zijn tanden zagen er gevaarlijk uit. Vanachter een van de schuurdeuren verscheen het hoofd van boer Klaas.

‘Tijd niet gezien jongens,’ begroette hij hen. ‘Helaas heb ik nu geen klusjes voor jullie.’

‘Komen we ook niet voor,’ zei Sjors vlug. ‘We komen voor die verdwijningen.’

Boer Klaas bekeek hen stuk voor stuk, zag dat ze het meenden en begon toen met zijn hoofd te schudden.

‘Politiewerk kunnen jullie beter overlaten aan de politie,’ zei hij, zich om-draaiend. ‘Kom Boris.’

De jongens beseften dat ze van hem niet veel wijzer zouden worden.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Johan.

Niemand zei iets. Jesse hoopte dat het niet zou betekenen dat ze naar huis zouden gaan. Daar had hij geen zin in. De weg waaraan de boerderij van boer Klaas lag zag er verlaten uit. Ongeveer driehonderd meter verder, net voorbij de bocht, lag de camping. Sjors stond ook in die richting te kijken. Hij trok zijn fiets uit de greppel en sprong in het zadel.

‘Ik ga naar de camping,’ zei hij. ‘Wie gaat ermee?’

Tot Jesse's opluchting wilde iedereen mee. Omdat de weg hier veel smaller was, fietsten ze er in een sliert naartoe. Twee gekleurde vlaggen gaven de ingang aan. Ze stopten er vlakbij en lieten hun fietsen achter bij een bankje. Het campingterrein was niet groot. Het bestond uit verschillende lagen, als een terras. Op het grootste, meest vlakke stuk stonden de caravans en campers, de plekken voor de tenten lagen daarachter. De hoogste

plek kon bijna op het dak van een van de campers kijken, zoveel hoogteverschil was er. Achter de caravans, ongeveer tegenover de ingang, was een toiletgebouwtje neergezet van steen.

Het was niet druk. Ze zagen enkele tenten, twee caravans en één camper. De mensen daarvan waren bezig hun spullen in te pakken. Ze hadden ruzie, want de vrouw gooide boos een emmer naar de man, die dat negeerde. Toen werd ze nog bozer waarop de man de emmer toch maar oppakte en naar het toiletgebouw begon te sjokken.

De twee caravans leken verlaten. Tegen een van hen, de achterste, stond een kinderfiets en in het gras lag een rode bal.

‘Daar zijn kinderen,’ wees Sjors. ‘Daar ligt onze kans.’

‘Ha,’ smaalde Johan.

Er viel een stilte. Veel leven leek er verder niet te zijn op de camping. Het was dan ook nog vroeg. Sjors, de brutaalste, liep het terrein verder op. Jesse en de anderen bleven staan. De man van de camper kwam teruglopen. De emmer, die nu vol zat met water, hield hij in zijn linkerhand.

‘Zoek je iemand?’ vroeg hij aan Sjors. Het klonk niet eens onvriendelijk. ‘Eh...ja.’ Sjors keek om zich heen voor steun. ‘Eh... mijn moeder vroeg of we eieren wilden halen bij de boer en toen dachten we...’

‘Dat we wel even konden kijken of de tent van die mensen er nog stond,’ hielp Paul hem, ook dichterbij komend.

‘Ach zo.’ De man keek over zijn schouder naar de hoger gelegen plekken, waar de tenten stonden. ‘Nare zaak ja.’

Kennelijk wist hij precies wat ze bedoelden en vond hij het ook niet raar dat ze er naar vroegen.

‘Kende u hen?’ vroeg Paul.

De man schudde van nee. ‘Wij staan hier pas twee dagen, maar er wordt uiteraard volop over gepraat.’

‘Oh?’ vroeg Sjors brutaal. ‘Door wie dan? Ik zie hier helemaal niemand.’

De man keek hem indringend aan.

‘Zeg, wie zijn jullie eigenlijk?’ vroeg hij geïrriteerd.

‘Oh, we wonen hier in de buurt,’ antwoordde Paul vaag. ‘We lazen erover in de krant.’

‘Natuurlijk.’ De man knikte geringschattend. ‘De krant.’

‘Hoezo? Wij kunnen lezen hoor,’ begon Sjors uit de hoogte.

Hij zag er strijdlustig uit, bijna alsof hij zich opmaakte voor een aanval en vóór het uit de hand zou kunnen lopen, trok Paul hem mee.

‘Dank u wel,’ zei hij vlug tegen de camperman. ‘We gaan maar eens.’

‘Wat een sukkel,’ foeterde Sjors toen ze buiten gehooraafstand waren. ‘Hij denkt zeker dat we dom zijn.’

‘Laten we naar de Zatten gaan,’ stelde Johan voor. ‘Hier komen we toch niet verder.’

Hij doelde op het bos achter de camping. Officieel heette het ‘het Zelandse woud’, maar niemand noemde het zo, of het moesten vreemden zijn.

‘Goed idee,’ zei Paul. ‘Laten we gaan kijken of onze hut er nog staat.’

Het gezicht van het kleine meisje zag er onbezoedeld uit, bijna sereen. Tessa heette ze. Susan Lane (Sue), een laatstejaars student geneeskunde, die aan haar co schap op de IC was begonnen op de dag dat het kind was binnengebracht, keek er lang naar. Beelden van een tijd geleden drongen zich aan haar op. In plaats van het meisje zag ze een man liggen. Zijn ogen waren ook gesloten, maar sereen had hij er niet uit gezien. Hij had geleden en dat was duidelijk te zien geweest. Ze voelde een steek bij de herinnering en abrupt wendde ze zich af.

Er kwam iemand binnen. Het was de moeder van het meisje. Ze kwam elke dag, vaak ook nog rond hetzelfde tijdstip en bleef dan tot ze aan de keukengeluiden kon horen dat het avondeten op het punt van beginnen stond. Soms zat ze stilletjes naast Tessa's bed, maar meestal praatte ze zacht tegen haar, of las haar voor, of beiden.

Vandaag zag de vrouw er niet goed uit. Het was duidelijk dat ze gehuild had.

‘Gaat het wel?’ vroeg Sue haar vriendelijk.

‘Uh?’

De vrouw leek van haar te schrikken, wat Sue bevreemde. Ze was toch niet bepaald onzichtbaar.

‘Ja hoor, dank u.’ De vrouw ging gauw zitten en zocht het handje van haar kind.

Sue keek op de vrouw neer. Hoewel ze nog niet zo oud leek, had ze al flink wat grijze haren. Zou ze zich geen tijd hebben gegund het te verven of kon het haar niet schelen? Dat laatste, veronderstelde Sue. Zelf zou het haar ook totaal niet interesseren hoe ze eruitzag wanneer het haar kind zou zijn, daar in dat bed.

‘Ik heb een patiënt gekend die hetzelfde was overkomen als uw dochtertje,’ zei ze zacht. ‘Nog niet zo heel lang geleden eigenlijk.’

‘Echt?’ De vrouw keek naar haar op. ‘Hoe liep het af met hem?’

‘Hij kwam na een paar weken bij en werd weer helemaal de oude.’

Vooraf dat laatste was niet helemaal waar. Nadat ze haar derde studiejaar

had afgerond met een bachelor diploma, had Sue het ziekenhuis waar ze werkte verlaten en was ze gaan ‘zwerven’. De man, een politieagent die Jos had geheten, was weliswaar bijgekomen, maar ze had er geen idee van hoe het nu met hem ging.

‘Alles is dus mogelijk,’ zei ze ten overvloede. ‘Geef het niet op. Uw dochter is een vechtertje.’

‘Dank u.’

De vrouw keek haar dankbaar aan. Sue stak haar hand uit.

‘Ik heet Sue.’

‘Ingrid,’ zei de vrouw. ‘Geloof je echt dat Tessa weer bijkomt?’

‘Ja,’ zei Sue. ‘Dat geloof ik echt.’

Het kind had op de Glasgow schaal hoger gescoord dan Jos destijds. Dat was natuurlijk geen garantie, maar, mede door het dagelijks contact met haar moeder, was Sue er zeker van dat het meisje een goede kans had.

De vrouw keek weer naar haar dochtertje. Ze streek het blonde haar van haar voorhoofdje en herschikte een speelgoedbeest, een olijk girafje met een rood hoedje op, dat tussen de spijlen van het hekje rond het bed geklemd zat.

De vrouw zag Sue kijken.

‘Die heeft ze van haar grote broer,’ vertelde ze ongevraagd.

‘Lief van hem,’ zei Sue. ‘Hoe oud is hij?’

Oud genoeg om voor zichzelf te zorgen hoopte ze. Ingrid was hier zo vaak dat de jongen zich wel verwaarloosd moest voelen, zelfs wanneer zijn vader alle zorgtaken van haar had overgenomen. Een kind had zijn moeder nodig, of hij nu vijf was of vijftien.

‘Bijna elf,’ zei Ingrid.

Dat viel mee. Jongens van die leeftijd hoefden niet meer de hele tijd in de gaten gehouden te worden. En bovendien was het vakantie. Grote kans dat hij de hele dag op stap was met zijn vriendjes.

‘Zijn vader zorgt heel goed voor hem hoor,’ zei Ingrid. Haar stem klonk zowaar een beetje verdedigend, alsof Sue haar had gewezen op haar plichten als moeder.

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zei Sue. ‘Het is alleen maar goed dat je zo vaak hier bent. Kinderen als Tessa hebben er juist baat bij dat er zo veel moge-

lijk tegen hen gepraat wordt.’

Behalve de moeder konden dat ook prima andere gezins- of familieleden zijn, al zei Sue dat niet. Dat kon Ingrid zelf ook wel bedenken.

‘Dank je wel,’ zei Ingrid. ‘Lief dat je dat zegt.’

Sue zei niets.

‘Heb je zelf ook kinderen?’ vroeg Ingrid.

‘Nee, nog niet.’

Sue kneep haar lippen samen. Ze had niet eens een vriend. Dat was de schuld van Patrick, haar ex. Hoewel het al veel langer dan twee jaar geleden was, worstelde ze zo nu en dan nog steeds met hinderlijke gevoelens voor hem. Ingrid keek haar nog even kort aan en wendde zich toen weer tot haar dochtertje. Sue dacht dat dit het moment was waarop ze de kamer wel kon verlaten zonder emotieloos over te komen.

‘Als je me nodig hebt ben ik verderop in de gang,’ zei ze bij de deur. ‘En anders weet de receptie wel waar ik ben.’

Ten teken dat ze het gehoord had stak Ingrid haar hand op.

Toen de jongens uitgespeeld waren in het bos, was het al ver na de middag. Op weg naar huis, besloten ze nog een keer langs de camping te gaan. Er was sinds die morgen weinig veranderd. Alleen de grote camper was weg. Gedreven door dorst liepen ze nu allemaal het terrein op. Bij het toiletgebouwtje was niemand. Nadat ze genoeg hadden gedronken, liepen ze zonder haast terug naar de ingang van de camping, waar ze hun fietsen hadden achtergelaten. Er vlakbij speelde een mager jongetje van een jaar of zes met een rode bal. De bal had dezelfde kleur als de bal die bij de caravan in het gras had gelegen. Alleen Jesse keek om. De caravan zag er nog steeds verlaten uit. Het fietsje stond er nog en ook de bal kon hij zien liggen. Dit jongetje kwam ergens anders vandaan.

‘Hoi,’ begroette Paul hem.

‘Hallo,’ antwoordde het kind. ‘Zijn jullie ook op zoek naar sporen?’

‘Ook?’ Sjors stem schoot uit. ‘Wie dan nog meer?’

‘Daarstraks kwamen er twee mannen die wilden weten of de tent er nog stond,’ zei het jongetje. ‘Toen ik zei dat de tent was meegenomen, gingen ze ook water drinken, net als jullie.’

Meegenomen. De vrienden keken elkaar aan. Als de spullen en de tent van de vermisten waren opgehaald, hadden ze hier niets meer te zoeken.

‘Wij komen uit de Zatten,’ meldde Paul. ‘Voor we naar huis gaan, wilden we nog wat drinken.’

‘Oh,’ zei het jongetje.

‘Welke tent?’ vroeg Sjors onschuldig. ‘En welke mannen? Politie?’

Het jongetje haalde zijn schouders op. Hij was zo mager dat zijn schouderbladen uitstaken.

‘Denk het niet. Ze hadden geen politiepak aan of zo.’ Hij liet zijn bal op en neer stuiteren. ‘Potje voetballen?’

‘Nee, we moeten naar huis,’ zei Paul. ‘Een andere keer misschien.’

Ze pakten hun fietsen.

‘Jammer hoor,’ zei de jongen. ‘Dan vertel ik jullie lekker ook niet wat ik heb gezien.’

De vrienden bleven aarzelend staan, maar ondanks dat, leek het jongetje zijn belangstelling voor hen verloren te hebben. Na nog een laatste stuiter ving hij zijn bal op en propte hem onder zijn arm. Net toen hij weg wilde lopen, liet Sjors zijn fiets vallen en stapte naar voren.

‘Ik wil wel met je voetballen.’

Hij was de enige. De anderen keken elkaar aan.

‘We moeten echt naar huis Sjors,’ probeerde Paul hem te overreden. ‘Anders moet je dat hele stuk alleen fietsen hoor.’

‘Boeien,’ vond Sjors.

‘Wat heb je dan gezien?’ wilde Johan weten. ‘Vertel het ons, dan krijg je snoep. Hier.’

Hij stak het kind een halve rol vruchtensnoepjes toe, maar de jongen keek er niet eens naar. Hij liet zijn bal weer stuiteren en schopte hem naar Sjors.

‘We gaan.’ Paul pakte demonstratief het stuur van zijn fiets beet en gebaarde Jesse achterop te springen. Terwijl ze wegfietsten, keek Jesse naar Sjors en de jongen zolang hij hen kon zien. Ze waren een eind uit elkaar gaan staan en schopten elkaar de bal toe. Jesse wist niet waarom, maar hij had er geen goed gevoel bij. De moeder van Sjors ging dit niet leuk vinden.

Hij kreeg gelijk. Tegen zes uur, toen de eerste mensen reeds rond hun tafel waren gaan zitten voor het avondeten, kwam Paul bij Jesse’s achterdeur vertellen dat Sjors nog niet thuis was. Hij had het van Johan gehoord, die Sjors’ moeder was tegengekomen in de supermarkt. Blijkbaar had de vrouw geweten met wie haar zoon die middag had opgetrokken, want ze was verbaasd geweest Johan daar aan te treffen. Ze had gedacht dat ze nog in de Zatten aan het spelen waren.

Er verscheen nog iemand op het tuinpad. Jesse’s vader, die thuiskwam van zijn werk.

‘Ha Paul,’ begroette hij hem. ‘Moet jij niet eten, jongen?’

‘Zo dadelijk meneer,’ antwoordde Paul beleefd. ‘Mijn vader is ook net thuis.’

Jesse kreeg een aai over zijn hoofd.

‘Is mama er al?’

‘Nog niet.’

‘Hm.’

Paul begreep onmiddellijk dat Jesse’s moeder nog in het ziekenhuis moest zijn en dat Jesse’s vader dat niet leuk vond.

‘We eten pasta,’ zei Jesse vlug ‘Ik heb alles al klaar gezet.’

‘Fijn,’ glimlachte Jesse’s vader. ‘Help je me?’

Jesse keek spijtig naar Paul.

‘Kun je straks terugkomen? Dan gaan we hem zoeken.’

Paul knikte. Even overwoog hij nog naar het huis van Johan te gaan, maar een blik op zijn horloge zei hem daar geen tijd meer voor te hebben. Er zou wat zwaaien indien hij te laat zou zijn voor het eten.

Tegen half acht verzamelden de vrienden zich bij het huis van Sjors. Zelfs Jesse had mee gemogen, al had Paul ernstig moeten beloven dat ze bij elkaar zouden blijven, wat er ook gebeurde. Sjors’ moeder stond in de deuropening, samen met haar dochter Karin, die veertien was.

‘We gaan hem met z’n allen zoeken mevrouw,’ wees Paul op zijn vrienden en op zichzelf. ‘We vinden hem wel.’

‘Dat is jullie geraden,’ snauwde de vrouw. ‘Hem een beetje in de steek laten! Jullie moesten je schamen!’

‘Kom nu maar ma.’

Karin duwde haar moeder terug het huis in. Over haar schouder wenste ze hen succes. Haar moeder riep hen nog iets na wat ze niet verstonden, waarna de deur met een klap werd dichtgegooid.

‘Hij wilde zelf niet mee hoor,’ zei Jesse tegen de anderen. Hoewel Karin verontschuldigend had gekeken, voelde hij zich niet op zijn gemak.

‘Dat weet ze vast niet,’ zei Stefan. Hij kwam naast Paul fietsen en streek met zijn hand door zijn haar. Jesse dacht dat hij er ook bezorgd uitzag.

Er leken meer mensen aanwezig te zijn op de camping dan tijdens hun eerdere bezoeken, wat wellicht kwam doordat er een paar tenten bijgekomen waren en ook weer een camper. De mensen daarvan, een ouder stel, zaten er naast, in felgekleurde tuinstoelen. De vrouw schepte net eten op een bord dat de man haar voorhield. Voor de tenten waren meer mensen bezig met hun eten. Helaas had niemand Sjors of het magere jongetje met zijn rode bal gezien en ook bij boer Klaas vingen ze even later bot.

‘Laten we naar onze hut gaan,’ stelde Paul voor. ‘Misschien is hij daar,

opscheppend tegen zijn nieuwe vriendje dat hij hem helemaal zelf gebouwd heeft of zo.'

Hier en daar werd wat gegrinnikt. Dat zou inderdaad wat voor Sjors zijn, maar ook daar vonden ze geen spoor van hem. Ontmoedigd en lichtelijk verontrust fietsten ze alle plekken af waar ze weleens heengingen, om uiteindelijk weer uit te komen bij de camping omdat ze vergeten waren naar Sjors' fiets te zoeken. De weinige mensen die ze tegen waren gekomen echter, hadden noch Sjors' fiets gezien, noch de jongen zelf. Hun vriendje leek wel van de aardbodem verdwenen te zijn, net als de vermisten uit de krant.

'Wat doen we nu?' vroeg Johan, vlakbij Sjors' huis.

Ook Jesse dacht hierover na. Ze zouden de moeder van Sjors hoe dan ook onder ogen moeten komen en hij kon wel zo'n beetje raden wat voor reactie ze zouden krijgen. Vol verwijt alsof zij er iets aan konden doen dat hun zoektocht niets had opgeleverd. Het was dan ook geen aardige vrouw en in die mening stond hij niet alleen. Karin was overigens wel oké.

Zoals verwacht, was Sjors' moeder woedend op hen. Ze raasde en tierde, Karin stond er maar zo'n beetje bij, niet bij machte tegen haar in te gaan. Jesse zag dat ze tranen in haar ogen had. Ze moest net zo bezorgd zijn als zij allemaal. Waarom was haar moeder dat niet?

'Ik bel zijn vader,' besloot de vrouw snijdend. 'En ik zal hem precies vertellen wat voor fijne vriendjes zijn zoon heeft.'

Inspecteur Frans Berends had net een kop koffie gehaald toen zijn telefoon ging. Petra, zag hij op de display, zijn ex en de moeder van zijn kinderen. Wat wilde zij van hem?

Voor hij besloot op te nemen, bleef hij eerst een tijdje naar het oplichtende toestelletje staren. Petra belde hem zelden en wanneer ze dat toch deed, betekende het meestal niet veel goeds. Dat de kinderen te ziek waren om te komen of zo, of een andere onduidelijke reden waarom de plannen ineens veranderd dienden te worden. Dat hij zich vaak in allerlei bochten had moeten wringen er een paar vrije dagen uit te persen, betekende niets voor haar. Daar dacht ze vast niet eens aan.

‘Waar bleef je nou man!’ hoorde hij haar schreeuwen, nog vóór hij zich fatsoenlijk had kunnen melden. ‘Sjors is nog niet thuisgekomen. Die stomme vriendjes van hem hebben hem in de steek gelaten en nou is ie weg.’

Weg? Wat bedoelde ze daarmee? Terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde kloppen, vroeg Frans voorzichtig; ‘Weg? Waarheen dan?’

‘Wat is dat nou voor een stomme vraag!’

Meteen daarna volgden een hele serie verwensingingen. Aan wiens adres was Frans niet helemaal duidelijk, al deed dat er niet echt toe omdat het geen invloed had op zijn stemming. De tijden dat Petra hem kon raken waren al lang voorbij. Er gebeurde echter wel iets anders met hem. Zijn hartslag zakte terug naar een normaler niveau. Haar boosheid won het blijkbaar van haar bezorgdheid, wat zou kunnen betekenen dat het probleem ‘Sjors’ toch niet zo groot was als ze deed voorkomen.

‘Vertel me nu eens rustig wat er is gebeurd,’ vroeg hij vlug toen er een stilte viel. ‘Of nee, geef me Karin maar even. Die is vast beter aanspreekbaar dan jij.’

Te laat besepte hij dat hij misschien een fout had gemaakt met dat voorstel. De gemoedstoestand van zijn ex was een van die dingen waar hij nooit goed mee omgegaan was. Na een hele hoop gekraak, het leek wel alsof de telefoon werd weggesmeten, kwam tot zijn opluchting toch de stem van

zijn dochter door. Ze huilde alleen en dat deed hem veel meer dan het geschreeuw van zijn ex gedaan had. Wat was er in vredesnaam gebeurd met Sjors?

Karin was zo emotioneel, dat lang niet alles wat ze hem duidelijk trachtte te maken bij hem binnenkwam, maar de strekking ervan begreep hij wel. Zijn zoon van 12 was niet thuisgekomen van het spelen en werd nu dus vermist. Meteen was de onrust terug. Er konden zoveel dingen fout gaan met kinderen. Wat als er bijvoorbeeld een bende kinderlokkers actief was in het district waar zijn kinderen woonden? Vlug nam hij de telefoon over in zijn linkerhand zodat hij met zijn rechter zijn computer kon bedienen om dat te verifiëren. Hij vond niet specifiek iets wat hem zorgen baarde, al was dat nog geen garantie.

‘Er zijn hier vorige week twee mensen zomaar verdwenen papa,’ snotterde Karin ineens duidelijk. ‘En een paar weken daarvoor ook al. Ik ben echt bang.’

‘Rustig maar meisje,’ zei hij sussend, eigenlijk meer tegen zichzelf dan tegen haar. Als hij kalm bleef, zou zij dat ook worden. ‘Ik wil dat je even tot tien telt en daarna vertel je me precies wat je weet over je broer. Oké?’ Ondertussen had zijn scherm zich met nog meer tekst gevuld. Door ervaring wist hij de grote lijnen er meteen uit te pikken. Er werden inderdaad mensen vermist, maar wederom zag hij niets verontrustends in verband met zijn zoon.

Zijn kalme stem had geholpen, want nu was Karin in staat hem te vertellen wat ze wist. Het bleek dat Sjors niet mee had gewild toen zijn vriendjes naar huis gingen. Hij had willen blijven om met een andere jongen nog wat te voetballen. Die andere jongen had niet deel uitgemaakt van hun groep. Ze hadden hem op een camping in de buurt ontmoet en het was ook daar waar Sjors voor het laatst was gezien. Frans keek op zijn horloge. Het was bijna half tien in de avond. Zijn zoon werd nu langer dan vier uur vermist. Er was nog geen aangifte gedaan.

‘Zeg tegen je moeder dat ze aangifte moet gaan doen,’ zei hij, barser dan hij wilde omdat hij de onrust die hij voelde niet helemaal had kunnen loslaten. ‘Ik regel hier het een en ander en kom dan meteen naar jullie toe. Over pakweg anderhalf uur ben ik er. Goed?’

‘Goed papa. Maar schiet wel op.’

Terwijl Karin’s gehuil nog nadreunde in zijn oren, bleef Frans een ogenblik met zijn telefoon in zijn hand zitten. Hoewel zijn computer hem geen alarmerende dingen had laten zien, was het wel duidelijk dat hij hier niet kon blijven, of hij nu dienst had of niet. Zijn kinderen gingen vóór alles. Hij moest er naartoe. Bleef alleen de vraag over op wat voor manier hij zou vertrekken. Mét toestemming of zonder. Goedschiks of kwaadschiks zeg maar.

Als het alleen om hemzelf zou gaan, dan was die keuze niet zo moeilijk. Dan zou hij verdwijnen, zonder iets te zeggen, bám, zomaar, om nooit meer terug te komen. Niemand zou hem missen, nou ja, een enkeling misschien, want sinds hij er enige tijd geleden in was geslaagd bepaalde corruptiecellen binnen het politiebolkwerk bloot te leggen, was zijn positie op zijn zachts gezegd nogal ‘wankel’ te noemen. In plaats van dat men hem beschouwde als een held, werd hij verguisd en bespot en deden zijn meerderen er alles aan om ervoor te zorgen dat hij ontslag nam. En hij was niet de enige. Ook collega ‘klokkenluider’, Annet Huisman, had het zwaar te verduren. Onlangs nog had ze gegrapt samen ontslag te nemen om voor zichzelf te beginnen als privédetectives. Wilde hij het niet ook voor haar verpesten, dan zou hij hun chef moeten bellen.

Frans graaide het telefoontoestel op zijn bureau naar zich toe en wat hij al half en half verwachtte gebeurde ook. Hij kreeg geen toestemming naar zijn kinderen te gaan en ook niet om zijn vakantie te vervroegen. Er waren daar ook vast prima collega’s die de zaak uitstekend zouden kunnen oplossen. Daar hadden ze hem niet bij nodig.

Verdwaasd bleef hij even zitten. De afwijzing had meer met hem gedaan dan hij verwacht had. Zelfs het feit dat het om zijn eigen zoon ging had hen niets gedaan. Het beschermen van een stelletje verraders was belangrijker blijktbaar.

De onmacht om het feit dat het maar voortduurde en voortduurde, zonder dat hij er iets aan kon veranderen, maakte Frans plotseling zo razend dat hij de hoorn, die hij nog in zijn hand hield, met kracht van zich af smeed. Het snoer schoot los uit het stopcontact en het hele toestel belandde met zoveel kabaal tegen de muur van zijn kantoortje dat de ramen ervan tril-

den. Er zaten niet veel collega's in het grote, centrale kantoor waaraan zijn domein grensde, maar de paar die er wel waren keken verschrikt op. Een van hen was Annet. Met een paar vlugge stappen was ze bij hem.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze verschrikt.

‘Ik kap ermee,’ reageerde hij nijdig. ‘Sjors, mijn zoon, wordt sinds een paar uur vermist en van die klootzak van een Koopmans krijg ik geen toestemming erheen te gaan.’

‘Jeetje Frans.’ Annet ging gauw in een van de lege stoelen voor zijn bureau zitten. ‘Je zoon. Daar wist ik niks van.’

‘Ik weet het zelf ook nog maar net.’

‘Is hij echt vermist of gewoon.... even weg.’

‘Hoe moet ik dat verdomme weten!’

‘Sorry Frans.’ Annet's toon was verontschuldigend. Het was duidelijk dat ze van zijn agressie geschrokken was. ‘Ik vroeg het alleen maar. Zo werken we toch altijd?’

Frans staaarde haar aan. Ze had gelijk. Een dergelijke snauw had ze niet verdiend. Zij niet.

‘Ik ben degene die zich zou moeten verontschuldigen,’ zei hij schuldbe-wust. ‘Sorry Annet, dat ik zo tegen je tekeer ging, maar ik maak me dan ook erge zorgen.’

‘Dat begrijp ik wel.’ Annet pakte zijn hand die op het bureaublad lag. ‘Kan ik iets voor je doen?’

Hij keek naar haar hand op de zijne. Die van haar voelde koel aan.

‘Weet je nog dat je voorstelde samen ontslag te nemen en te proberen als privédetectives aan de slag te gaan?’ vroeg hij zacht. Toen ze zwijgend knikte ging hij verder. ‘Ik denk dat ik dat ga doorzetten. Ik ben het zat me overal voor te moeten verantwoorden, alsof ik nog een gewone agent ben en geen inspecteur. Met mijn staat van dienst? Laat me niet lachen.’

De reactie op Annet's gezicht hield het midden tussen bewondering en angst. Bewondering omdat hij werkelijk bereid was de stap te zetten die zij had geopperd en angst omdat het absoluut een sprong in het diepe zou zijn. Frans vermoedde tenminste dat ze dat dacht omdat het ook zijn eigen gedachten waren. Een dergelijke stap zou niet zonder gevolgen zijn. Een vast maandbedrag, een pensioen, min of meer vaste werktijden, collega's,

allemaal zaken die een gevoel van welbehagen in stand zouden houden, maar niets te maken hadden met echte emoties. Nooit had hij iets gevraagd, nooit. Hij had zijn werk altijd naar behoren gedaan. Goed, hij was niet altijd de makkelijkste geweest, dat wilde hij best toegeven, maar zijn werk had daar niet onder geleden. Nu hij één keer wat terug vroeg, één keertje maar, gaven ze niet thuis.

Toen ze bleef zwijgen voegde hij er aan toe; ‘Het gaat verdomme wel om mijn eigen zoon.’

Dat deed het hem. Haar gezicht brak, anders kon Frans het niet omschrijven. Ze had zelf zoons. Ongetwijfeld dacht ze aan hen en wat ze zou doen indien het een van hen was die als vermist was opgegeven. Langzaam trok hij zijn hand terug en begon zijn bureauladen overhoop te halen, op zoek naar eigendommen die hij wilde meenemen.

‘Je meent het echt hè,’ zei Annet.

‘God ja.’ Zijn woede laaide weer op waardoor hij eerst zijn holster in de bovenste la smeed, daarna zijn pistool. Als laatste kwam zijn legitimatiebewijs, dat aan een koord om zijn hals had gehangen. Nu was er niets meer wat hem met de politie verbond. ‘Ik ga naar mijn dochter. Ze heeft me nodig.’

Annet knikte gelaten. Ze wisten allebei wat de gevolgen zouden zijn. Dit verzet zou worden gezien als een ernstige vorm van insubordinatie. Zodra dit bekend werd, zou hij nooit meer bij de politie aan de slag kunnen.

‘Heb je aan een vergunning gedacht?’ probeerde Annet nog. ‘Daarvoor lichten ze je gehele doopceel, dat weet je toch?’

‘Voor mezelf beginnen is voorlopig nog geen optie,’ gaf hij terug. ‘Ik bekommer me nu eerst om mijn kinderen, daarna zie ik wel weer.’

‘Maar hoe voorzie je dan in je levensonderhoud?’

‘Maak je geen zorgen, ik heb gespaard.’

Bij de deur wierp Frans een laatste blik door zijn vertrouwde kantoor. Annet zat nog op haar stoel. Haar handen hield ze wat vragend van zich af.

‘Maak je over mij nu maar geen zorgen,’ zei hij nogmaals. ‘Ik kan altijd nog aankloppen bij Herre. Dat heeft hij zelf gezegd.’

Herre was Herre Herreveld, een bekende misdaadjournalist. Mede door zijn hulp waren ze er in geslaagd twee hooggeplaatste collega's, die ver-

dacht werden van corruptie, gearresteerd te krijgen. De misdaadjournalist had toen meerdere malen laten doorschemeren dat zowel Frans als Annet welkom zouden zijn bij zijn team, mochten ze de politie, om welke reden dan ook, vaarwel zouden willen zeggen.

Annet wilde overeind komen, maar Frans week achteruit.

‘Ik wil in geen geval afscheid van je nemen,’ zei hij beslist. ‘Ook al zijn we nu geen collega’s meer.’

‘Doe niet zo gek.’

Annet volgde hem tot in het trappenhuis, waar ze haar armen om hem heensloeg en haar wang tegen de zijne liet rusten.

‘Ik zal je missen Frans,’ fluisterde ze bij zijn oor.

Frans voelde iets kriebelen over zijn wang. Hilde ze nu?

‘Jack is niet sterk genoeg om de klappen mee te helpen opvangen,’ zei ze nog.

Jack was ook een collega die betrokken was geweest bij de ontmaskering. Hoewel Frans wist dat Annet erg op hem gesteld was, had ze blijkbaar toch niet voldoende vertrouwen in hem.

Hij hield haar een eindje van zich af.

‘Ga dan met me mee.’

Direct nadat hij dat gezegd had, voelde hij hoe hij een kleur kreeg. Het had ook bijna wanhopig geklonken en Annet zou dat zomaar totaal verkeerd kunnen opvatten. Bovendien mocht hij dat helemaal niet vragen van haar. Gelukkig deed ze dat niet.

‘Misschien doe ik dat wel,’ gaf ze als reactie. ‘Maar dat moet ik eerst even overleggen thuis.’

In zijn auto, op weg naar het zuiden, dacht Frans na over Annet’s laatste opmerking. John, haar man, zou haar vertrek bij de politie alleen maar toejuichen, dat wist hij bijna zeker. John vond hun werk te hectisch, te gevaarlijk ook en bovendien vond hij dat ze te weinig betaald kregen. Vooral met dat laatste was Frans het absoluut eens en daarin schulde wellicht ook meteen het probleem voor Annet en haar gezin. John verdiende in zijn eentje waarschijnlijk niet genoeg om hen allemaal op een behoorlijke manier te kunnen onderhouden.

In recordtijd, het was nog net geen elf uur, kwam hij aan bij het huis waar

Petra en zijn kinderen woonden. Er brandde geen licht. Vermoedelijk waren ze nog op het politiebureau, want het was niet waarschijnlijk dat ze lagen te slapen. Op zich viel dat hem mee. Eigenlijk had hij verwacht dat Petra de aangifte aan hem over zou laten, zo was ze wel.

Net toen hij zijn wagen wilde parkeren, kondigden de komst van koplampen aan dat er een auto in aantocht was en even later draaide inderdaad Petra's kleine, blauwe Suzuki het tuinpad op. Zodra zijn dochter hem in het oog kreeg, rukte ze het portier open en rende ze naar hem toe. Ze knuffelden elkaar even, tot Petra uitstapte en zich bij hen voegde. Stijfjes begroette ze elkaar.

'Petra,' zei Frans terughoudend. Hoewel ze niet echt als vrienden uit elkaar waren gegaan, was er ook geen ruzie. 'Gaat het?'

'Het gaat,' antwoordde ze nietszeggend. Vóór er een ongemakkelijke stilte kon vallen, pakte Karin hem bij zijn arm en trok hem mee naar binnen, de gang in. Petra zette koffie voor hen in de keuken.

'Hoelang kun je blijven, pap?' vroeg Karin.

'Zolang het nodig is,' loog hij. 'Ik heb extra vakantie geregeld.'

Over de keukentafel heen staarden zijn ex-vrouw en zijn dochter hem aan. De een gereserveerd, de ander open, maar bang. Het viel Frans nu pas op hoeveel ze op elkaar leken. Het had totaal geen zin hen te vertellen hoe het werkelijk zat. Dat was iets voor later.

'Zou je me het hele verhaal nog een keer willen vertellen?' richtte hij zich tot zijn dochter. 'Of wil je liever gaan slapen, dan komt het morgenochtend vroeg wel.'

'Nee,' zei Karin resoluut. 'Ik doe toch geen oog dicht denk ik.'

Dat gold vast voor hen alle drie.

'Heb je al een idee waar je overnacht?' vroeg Petra ineens onverwacht.

'We hebben geen logeerkamer helaas.'

'Nee, nog niet.'

Daar had hij nog helemaal niet over nagedacht. Karin keek van hem naar haar moeder.

'Hij kan wel in Sjors' kamer, toch mam?'

Frans zag Petra's gezicht betrekken.

'Ik zoek wel een hotel,' zei hij vlug.

‘Mam!’ Karin klonk beschuldigend.

‘Oh, laat ook maar,’ zei Petra gelaten. ‘Maar ik ga het bed niet opnieuw opmaken. Je slaapt er maar zo in.’

‘Dank je.’ Zijn stem klonk kalm. Die halve overwinning gunde hij haar. Van echt slapen zou trouwens wel niet veel komen. Hooguit zou hij wat dommelen.

Zo gedetailleerd mogelijk vertelde Karin hem het hele verhaal nog een keer. Nu ze niet meer zo geëmotioneerd was, ging dat een stuk makkelijker. Frans schreef alles op wat hij te horen kreeg, inclusief een paar namen en adressen van vriendjes van Sjors. Petra deed verslag van de aangifte. Ze had een vragenlijst moeten invullen, waarvan ze een kopie had meegenomen. Snel nam hij de antwoorden door. Voor zover hij kon zien was alles ingevuld. Ook was ze zo verstandig geweest een recente foto in te leveren. Bij de regel ‘telefoon’ was een mobiel nummer ingevuld.

‘Had hij een telefoon bij zich?’ vroeg hij, zijn ogen nog op de vragenlijst gericht.

‘Nee, die is kapot,’ zei Petra spijtig. ‘Ik heb mijn eigen nummer ingevuld. Voor het geval dat.’

‘Hij heeft hem van de trap laten vallen,’ verduidelijkte Karin. ‘Woest was hij.’

Dat was een domper. Wifi-tracking was tegenwoordig een stuk makkelijker. De meeste mensen hadden er geen idee van dat het apparaat wat ze bij zich hadden constant registreerde waar ze geweest waren. Verbinding met een wifi-netwerk was daarvoor niet eens nodig.

‘Bleef hij weleens slapen bij vriendjes?’ vroeg hij vervolgens. ‘Wat deed hij zoal de hele dag nu hij vakantie had?’

‘Meestal zat hij in het zwembad,’ zei Petra. ‘Het is hier prachtig weer geweest.’

‘Vandaag was het voor het eerst niet zo mooi,’ zei Karin. ‘Vandaar dat ze naar de ‘Zatten’ gingen denk ik’.

‘De Zatten?’

‘Een groot bos, hier niet ver vandaan.’

‘Hoe groot?’

‘Geen idee. Mam?’ Karin keek haar moeder aan.

Ook Petra haalde haar schouders op. ‘Een paar hectare?’

Frans zei niets. Dat leek hem niet echt heel groot, maar het was nu niet het moment om daarover in discussie te gaan. Morgen ging hij zelf wel kijken. ‘Ze hebben daar een hut,’ zei Karin weer. ‘Waar weet ik niet, ik ben er nooit geweest.’

‘Ze wilden er ook een keer blijven slapen, maar dat vonden de andere moeders en ik niet goed,’ vervolgde Petra. ‘Verder deden ze dat eigenlijk nooit.’

‘Wat niet?’

‘Bij elkaar overnachten.’

Frans wierp een korte blik op zijn dochter. Dat overnachten bij elkaar was misschien ook meer iets voor meisjes. Voor even stond hij toe dat gevoelens van spijt zijn denken overheersten. Door de scheiding had bij best veel van zijn kinderen gemist. Karin was hard op weg een jonge vrouw te worden. Wat ging er in haar om? Dacht ze al aan jongens? Waar Sjors zich mee bezig hield, daarvan was hij gelukkig beter op de hoogte. Hoewel. Hij had niet geweten dat zijn zoon graag een potje voetbalde.

‘Dat voetbalvriendje,’ vroeg hij met schorre stem. ‘Wat was dat voor iemand?’

‘Ik weet niet meer dan dat hij klein was en mager,’ zei Karin spijtig.

‘Geeft niks.’

Even aaide Frans haar om te benadrukken dat het niet erg was, al kon hij daar geen donder mee natuurlijk. Tegenover hem gezeten, staarden zijn ex en zijn dochter hem zo intens aan, dat hij de druk weer voelde toenemen.

‘Ik denk dat ik maar naar het politiebureau ga,’ zei hij, opstaand. ‘Als ik hier blijf zitten niksen word ik gek.’

‘Mag ik mee?’ vroeg Karin gretig. ‘Ik kan je de weg wijzen.’

‘Beter van niet,’ antwoordde hij serieus. ‘Ik vind het wel. Jij kunt beter hier blijven om je moeder te steunen.’

Hoewel Karin het er duidelijk niet mee eens was, protesteerde ze niet. Petra gaf hem in het voorbijgaan een sleutel.

‘Karin en ik gaan hem met de auto zoeken,’ zei ze een beetje uitdagend. Dat was geen goed idee, al liet hij niets merken. Hij knikte alleen.

‘Wijs je me niet terecht?’

In Petra’s ogen lag een ongelovige blik. Nog niet zo heel lang geleden had hij haar zeker terechtgewezen, maar dat was toen. Die tijd lag achter hem. Petra wist dat uiteraard niet, want ook zijn kinderen vertelde hij nooit iets over zijn werk.

‘Nee,’ zei hij zacht. ‘Het is ook jouw kind.’

Vóór hij de motor van zijn auto startte, op weg naar het politiebureau, bleef Frans even zitten, zijn voorhoofd tegen het stuur gedrukt. Had hij er goed aan gedaan het haar niet te verbieden? Wat als de verdwijning van zijn zoon iets te maken had met zijn verleden? Wat dan? Had hij moeten vertellen dat hij geen politieman meer was? Dat kwamen ze toch wel te weten.

Hij was er nog mee bezig toen hij bij het naburige bureau aankwam. Zoals hij al verwacht had, was het niet moeilijk te vinden geweest. Er brandde geen licht en dat stond hem niet aan. De deur was echter niet op slot en eenmaal binnen, bleek er nog iemand aanwezig te zijn ook. Achter een bureau met een soort balie ervoor, zat een slaperige jonge agent die niet blij leek te zijn dat iemand zijn rust kwam verstoren. Een klein lampje boven een computer, die niet aan stond, gaf een zwak lichtschijnsel. Frans vertelde wie hij was en wat hij kwam doen. De jonge agent luisterde eerst geduldig, maar verpestte het toen door te stellen dat Frans het beste naar huis kon gaan. Hij en zijn collega’s hadden alles prima onder controle.

‘Uw zoontje zit vast bij een vriendje computerspelletjes te spelen meneer,’ besloot hij zijn relaas. ‘Ze zijn gewoon de tijd een beetje vergeten, zo met de vakantie en zo, en hebben er geen idee van dat er naar hen uitgekeken wordt.’

Frans staaarde de jongere man met afgrijzen aan. Tijdens zijn eigen loopbaan had hij meerdere malen ongeveer hetzelfde gezegd tegen bange ouders. Was hij toen ook zo afstandelijk overgekomen? Zo weinig meelevend? Nee, dat weigerde hij te geloven.

‘Ietsje meer sympathie zou wel op zijn plaats zijn, knul,’ kon hij het niet nalaten op te merken. ‘We hebben het wel over mijn zoon.’

Bijna had hij de man achter de balie in plaats van knul ‘sukkel’ genoemd, tot hij net op tijd had bedacht dat hij vrienden nodig had, geen vijanden.

De nieuwe Frans had alweer gewonnen.

De jonge agent verschoot van kleur.

‘Het spijt me meneer. Ik eh..’

‘Het is al goed,’ zei Frans. ‘Wat voor protocol volgen jullie bij een vermissing? Een 89 en dan een K?’

Met die vraag verdween ook het laatste restje slaperigheid uit de ogen van de jonge agent. Hij zat nu recht overeind. Zijn ogen, toch al groot omdat zijn gezicht nogal wit was, vielen bijna uit zijn hoofd.

‘U bent een collega?’ stotterde hij alsof hij Frans net niet helemaal goed had begrepen.

‘Ik ben inspecteur,’ zei Frans. Dat was niet gelogen. Tot hij officieel geroyeerd werd uiteraard, wat vast niet lang meer zou duren. ‘Met wie heb ik het genoeg?’

‘Jens Karstens.’

De jonge agent boog bijna als een knipmes. Frans schudde de uitgestoken hand.

‘Vertel me eens Jens Karstens,’ begon hij vriendelijk. ‘Wie zijn er allemaal buiten, op zoek naar mijn zoon?’

Jens keek onmiddellijk schuldig.

‘Dat weet ik niet meneer’, zei hij timide. ‘We hebben niet zoveel collega’s in de nachtdienst moet u weten.’

‘Mooi is dat.’

Frans deed zijn best kalm te blijven. ‘Meneer’ wist het niet. Het was vast waar dat ze niet zoveel mankracht hadden, dit was een klein bureau ten slotte, maar het ging nu niet om zomaar iemand. Het ging om zijn zoon, zijn eigen vlees en bloed en dan hoorde de hele politiemacht buiten te zijn, tot aan de schoonmakers toe. Zou die heikneuter liegen? Nee, hij zag eruit alsof hij werkelijk meeleeft met hem.

‘We vinden hem wel meneer,’ zei Jens met overtuiging.

Ondanks de wetenschap dat hij het waarschijnlijk had gezegd in een poging hem gerust te stellen, hield Frans zijn armen strak langs zijn lichaam om te voorkomen dat hij de jongere agent iets aan zou doen. Daar zou hij zijn zoon zeker niet mee terug krijgen.

‘En waarom is er niemand op zoek naar mijn zoon?’ vroeg hij ingehouden.

Zijn stemming moest van zijn gezicht af te lezen zijn, want Jens Karstens was nu duidelijk niet meer op zijn gemak.

‘Z..zoals ik al zei meneer,’ stotterde hij. ‘Hebben we niet zoveel mankracht en..’

‘Jens,’ zei een stem, ergens achter Frans vandaan. ‘Alles goed?’

Frans draaide zich bliksemsnel om, blij dat hij niet daadwerkelijk zijn handen had uitgestoken naar de keel van Jens. Vanuit de schaduwen kwam een man in uniform naar hen toe, aan zijn strepen te zien was het een brigadier.

‘Goedenavond,’ zei hij tot Frans. ‘Een nachtelijke bezoeker. Die zien we hier niet vaak.’

‘Meneer is een collega,’ zei Jens vlug, duidelijk opgelucht niet meer alleen te zijn.

‘Een collega?’ De brigadier trok zijn wenkbrauwen op. ‘Welk district?’

‘Ik kom uit het westen,’ zei Frans ontwijkend. ‘Mijn ex-vrouw woont hier in de buurt met de kinderen.’

‘Meneer is inspecteur,’ mengde Jens zich weer in het gesprek. ‘Hij is hier omdat zijn zoon vermist wordt.’

‘Uw zoon? Werkelijk?’

De brigadier handelde nu snel. Hij duwde Jens opzij en nam zelf plaats achter de computer. Het scherm lichtte op en hij begon wat in te tikken. Jens had zich intussen discreet teruggetrokken en stond nu in de schaduwen naar hen te kijken. Frans keek terug. Hij wist niet waarom, maar hij had het idee dat de brigadier en Jens op de een of andere manier contact hadden. Dat ze woordloos met elkaar communiceerden en dat hij, Frans, daar weliswaar getuige van was, maar er niet aan mocht meedoen. Heel vreemd, het leek bijna wel of hij terug was op zijn oude bureau.

De brigadier draaide het computerscherm naar Frans toe zodat hij kon meekijken.

‘Als jij nu eens koffie ging halen voor onze collega Jens,’ zei hij vriendelijk. ‘Dan kijken meneer hier en ik of de juiste procedure gevolgd is.’

‘Zeg maar Frans,’ zei Frans.

Zijn wantrouwen begon weg te ebben. In plaats daarvan voelde hij hoofdpijn opkomen, direct beginnend achter zijn rechterslaap. Dat overkwam

hem wel vaker de laatste tijd en meestal betekende het weinig goeds. Als hij niet snel een paar pijnstillers te pakken kreeg, zou hij straks scheeflopen van de pijn.

‘Die jongen waar mijn zoon mee bleef voetballen,’ vroeg hij, dichterbij komend. ‘Wordt hij ook vermist?’

‘Nee,’ zei de brigadier, zonder zijn ogen van het scherm te halen. ‘En dat is ook de reden waarom we denken dat het allemaal wel meevalt. Ze zijn gewoon ergens waar ze de tijd helemaal vergeten zijn.’

Dat ‘ergens’ zinde Frans niet. De brigadier had zelf vast geen kinderen, anders zou hij zoiets nooit zeggen.

‘Hebt u kinderen?’ vroeg hij.

De brigadier schudde zijn hoofd.

‘Nee. Dat is mijn vrouw en mij niet gegund geweest. Helaas.’

Door de spijt in zijn stem was Frans even van zijn stuk gebracht. Dat wat hij had willen zeggen, zou nu totaal niet aan de brigadier besteed zijn. Dat je ouders die in de rats zaten anders moest benaderen. Als je kind niet was waar het hoorde te zijn, dan deed dat hele rare dingen met je.

‘Dan blijft dát leed u bespaard,’ zei hij hard.

Meteen draaide hij zich om. Hij had er geen behoefte aan te zien of zijn woorden doel hadden getroffen. Nu het hem duidelijk was dat er niet actief gezocht werd naar zijn zoon, had het geen zin hier nog langer te blijven. Hij ging liever zelf zoeken.

Buiten bleef hij even staan om tot zichzelf te komen. De hoofdpijn was inmiddels toegenomen tot het niveau van een klopboor, wat hem aan Petra deed denken. Hij graaide in zijn zak naar zijn telefoon. Ze nam meteen op, vragend of hij nieuws had.

‘Nee,’ zei hij spijtig. ‘Bij jullie?’

‘Dan had ik het je wel laten weten, niet,’ was haar antwoord. Het klonk geagiteerd. ‘Wat doen we nu?’

‘Ik denk dat ik maar naar die camping ga.’

‘Ik denk dat dát geen zin heeft,’ zei ze terug op een toon die hij zich nog goed van vroeger herinnerde. ‘Daar is het te donker voor. Kom maar naar huis, dan overleggen we daar.’

Direct werd de verbinding verbroken. Frans had nog willen zeggen dat

hij zelf wel uitmaakte of iets zin had of niet, maar ‘kom maar naar huis’ betekende ongeveer hetzelfde als pijnstillers en er was niets waaraan hij op dat moment meer behoefte had.

Kamer 12ICK van het Mercurius ziekenhuis (MMC Mercurius Medisch Centrum) stond bekend als ‘de box’. Wie die naam ooit verzonnen had was niet bekend, de reden daarentegen was dat wel. Op een enkele uitzondering na, werden er uitsluitend baby’s of zeer jonge kinderen verpleegd. De niet al te grote ruimte bevatte vier volledige units, die zo in gebruik genomen konden worden, mocht dat nodig zijn.

Vandaag waren slechts twee bedjes bezet. In unit 4 lag een baby met brandwonden en in unit 1 een klein meisje met hersenletsel. Beide patiëntjes lagen in coma.

Sue staarde naar de hartmonitor naast het bed van de baby, een jongetje dat Nick heette. Ondanks dat het alarm van de beademing enkele minuten geleden was afgegaan, leek het kind niet acuut in gevaar. Joyce, die intensivist was en de eerste verantwoordelijke van de afdeling, praatte zacht met Sebastiaan, de kinderneuroloog, die ook op de waarschuwing was afgekomen.

‘Als hij het echt opgeeft,’ hoorde Sue Sebastiaan opmerken. ‘Wat doen we dan?’

Joyce zei niets. Beiden keken van de apparatuur naar het kind en weer terug. Sue nam aan dat ze naar een verklaring zochten en wat ze daar dan eventueel mee zouden kunnen doen. Arme Nicky. Al vanaf het begin dat hij was opgenomen, was het onduidelijk of hij het zou halen, zo ernstig verbrand was hij. De flat waarin hij had gewoond was getroffen door een brand, zo hevig dat verscheidene bewoners, waaronder zijn moeder, het niet hadden overleefd. Nick zelf had het alleen gered doordat zijn moeder hem in haar wanhoop naar beneden had gegooid, recht in de armen van een wachtende brandweerman.

‘Arm jochie,’ zei Esther, de eerste verantwoordelijke verpleegkundige (EEV). ‘Zelfs al zou hij het redden, wat voor leven heeft hij dan nog?’

Sue keek haar verrast aan. Esther stond niet bepaald bekend om haar meelievendheid, toch had ze precies datgene gezegd wat ook in Sue’s gedach-

ten was opgekomen.

‘Een bijna perfecte 76,’ zei Joyce goedkeurend.

Gedrieën stonden ze nu om Nick’s bed heen, Joyce, Sebastiaan en Esther. Sue hield zich wat op de achtergrond. Hoewel ze niets deden, er alleen maar stonden, ging er iets van hen uit waar Sue niet precies de vinger op kon leggen. Een 76? Wat bedoelde Joyce daarmee?

‘Sue,’ zei Joyce plotseling, zich naar haar omdraaiend. ‘Ik wil dat je naar beneden gaat en Ingrid opvangt. Het is beter dat ze nog een poosje weg-blijft.’

‘We geven je wel een seintje wanneer je weer naar boven kunt komen,’ voegde Esther er aan toe, Sue bij haar schouders pakkend en meenemend naar de deur. ‘Zeg maar dat het niet goed gaat met Nicky of zo. Daag’.

Voor Sue ook maar iets had kunnen zeggen, stond ze al in de gang en was de deur weer dicht. Nog verbouwereerd draaide ze zich om in de richting van de liften. Wat was dit nu weer? Nicky’s alarm ging weer af, ze hoorde het zelfs door de dichte deur heen. Tegelijkertijd viel haar oog op het displaybordje boven de liftdeuren. De lift kwam er aan. Ingrid! Was ze al op weg naar boven?

Gauw posteerde ze zich zodanig dat ze er klaar voor was Ingrid op te vangen, mocht deze echt op weg zijn naar hen toe. De deuren zoefden open en daar stond Ingrid inderdaad, alleen was ze niet de enige in de lift. Vandaag had ze haar zoon bij zich, de bijna 11-jarige Jesse. Sue stak haar armen uit alsof ze hen wilde tegenhouden (wat natuurlijk ook zo was) en stapte de lift in.

‘Ik neem jullie weer mee naar beneden jongens,’ zei ze joviaal. ‘Baby Nicky heeft een probleempje met zijn ademhaling en dat is niet altijd fijn om te zien.’

Jesse liet zich zonder meer terugduwen de lift in, bij Ingrid voelde Sue wat meer weerstand.

‘Tessa doet het uitstekend Ingrid,’ zei ze overredend. ‘Ze zijn nu bezig met Nicky en dan is het echt niet prettig om daarbij te zijn.’

‘Oh,’ zei Ingrid onzeker. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja, kom, we gaan wat drinken.’

Bij het kleine cafeetje op de begane grond bestelden ze thee. Jesse ver-

veelde zich al gauw en mocht na enige aarzeling rondkijken in het nabijgelegen winkeltje, waar ze speelgoed en andere prullaria verkochten. Ingrid hield hem echter nauwlettend in de gaten.

‘Ik krijg een seintje wanneer we weer naar boven kunnen,’ zei Sue. ‘Het duurt vast niet lang.’

‘Wat is er eigenlijk gebeurd met dat jongetje?’ wilde Ingrid weten, in haar thee roerend.

‘Herinner je je die flatbrand nog van een paar weken geleden? Bij de rondweg?’

‘Oh God, ja.’ Ingrid’s gezicht betrok. ‘Daar zijn toen best wel wat mensen bij om het leven gekomen toch?’

‘Klopt. Nicky’s moeder was er een van.’

Ingrid huiverde even. ‘Ach, arm kind.’

Sue bekeek haar aandachtig. Ze zag er minder vermoeid uit dan de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien, maar dat was dan ook het enige. Ze leek nog steeds kwetsbaar en de manier waarop ze op haar zoon lette was bijna ongezond. Hij was tien, bijna elf, dus bepaald geen baby meer.

Jesse kwam teruglopen van het winkeltje.

‘Mag ik een ballon kopen voor Tessa?’ vroeg hij. ‘Ik betaal hem zelf.’

‘Mag dat?’ vroeg Ingrid aan Sue.

‘Natuurlijk,’ zei Sue.

Jesse liep weer weg om er eentje uit te zoeken.

‘Lief van hem,’ zei Sue. ‘En dan ook nog zelf betalen.’

‘Ja.’

Ingrid keek hem ook na, zo vol genegenheid nu dat Sue de opmerking al had gemaakt vóór ze er over na had kunnen denken.

‘Hier kan hem niets gebeuren hoor,’ zei ze vriendelijk. ‘Bovendien denk ik dat hij wel op zichzelf kan passen. Hij lijkt me slim genoeg.’

Ingrid was niet boos.

‘Ben ik zo duidelijk?’ vroeg ze verlegen.

‘Eigenlijk wel ja,’ glimlachte Sue. ‘De kunst is hem in de gaten te houden en tegelijkertijd los te laten.’

‘Je bent best wel wijs voor iemand die zelf geen kinderen heeft,’ vond Ingrid. ‘Leer je zulke dingen tijdens je opleiding?’

Nu was het Sue's beurt om verlegen te kijken.

'Niet echt,' zei ze. 'Maar sinds ik op de kinder IC werk, ben ik wel gaan twijfelen over mijn toekomst.'

'Oh, hoe dat zo?'

'Ik wilde eerst traumachirurg worden, maar nu weet ik zeker dat ik iets met kinderen wil. Kinderarts of zo. Of kinderchirurg.'

Ingrid leek hiervan diep onder de indruk. Jesse kwam terug met een grote ballon in de vorm van een eenhoorn. Zijn manen waren gekleurd in alle kleuren van de regenboog.

'Wat een mooie, lieverd,' prees Ingrid hem. 'Daar zal je zusje blij mee zijn.'

Jesse lachte niet terug. Hij keek eerder bedroefd.

'Wanneer mogen we naar haar toe?' vroeg hij.

'Dat weet ik niet,' antwoordde Sue. 'Ik heb nog geen seintje gekregen.'

Jesse zei niets. Hij ging weer op een van de stoelen zitten en speelde met de ballon.

'Wordt mijn zusje weer helemaal beter?' vroeg hij plotseling, Sue strak aankijkend.

Sue had grote moeite haar verrassing te verbergen.

'Daar durf ik geen uitspraak over te doen,' zei ze uiteindelijk.

'Waarom niet? Je bent toch dokter?'

'Jesse!' zei Ingrid bestraffend. 'Niet zo brutaal!'

'Ze is toch een dokter,' hield Jesse vol.

'Nog niet,' zei Sue, blij dat ze min of meer kon ontsnappen. 'Ik moet nog een paar examens doen eer het zover is.'

'Maar je hebt een doktersjas aan,' wees Jesse. 'En zo'n luisterding.'

Sue greep onwillekeurig naar de stethoscoop om haar hals. Wat kon ze daar nu het beste op antwoorden zonder Jesse het idee te geven dat ze een oplichter was omdat ze die jas nog helemaal niet mocht dragen?

Ingrid redde haar.

'Het is hetzelfde als met zwemmen lieverd,' legde ze uit. 'Weet je nog dat je zo boos was op de badmeester omdat je niet in het diepe mocht?'

Jesse's gezicht klaarde op.

'Hij dacht dat ik niet kon zwemmen, maar dat kon ik wel, hè mam.'

‘Precies,’ zei Ingrid. ‘Je had alleen nog geen diploma. Nou, datzelfde geldt voor Sue. Ze kan best al wel mensen beter maken, ook al heeft ze haar diploma nog niet.’

Hoewel die logica ijzersterk was, moest Jesse er toch nog even over nadenken. Hij was een slim mannetje. Zijn mond ging open, ongetwijfeld om zijn volgende vraag te kunnen stellen, toen Sue’s telefoon ging. Ze waren klaar boven.

‘Jullie mogen naar boven,’ zei ze opgelucht. ‘Ze zijn klaar.’

Ingrid stond meteen op.

‘Ga jij niet mee?’ vroeg ze toen Sue bleef zitten.

‘Jawel, ik kom zo,’ zei Sue. ‘Gaan jullie maar vast.’

Op weg naar de liften, bleef Jesse even staan om naar Sue te zwaaien. De ballon bungelde achter hem aan. Sue zwaaide terug. Ze dronk het laatste restje van haar thee op en wilde net opstaan, toen haar vriendin Patricia op haar af kwam. Pat was IC-verpleegkundige en samen met nog een meisje, ook een studente geneeskunde, bewoonden ze een middelgrote flat, niet ver van het ziekenhuis. Pat zag eruit alsof ze op ontploffen stond. ‘Wat is er met jou?’ vroeg Sue, bij wijze van begroeting.

‘Die draak!’ siste Pat tussen haar tanden terwijl ze neerplofte op de stoel waar Jesse op gezeten had. ‘Ik hoop dat iemand haar eens een keer goed op haar nummer zet. En gauw ook!’

‘Laat me raden,’ zei Sue droog. ‘Haar naam begin met een E.’

‘Die ja. De trut.’

‘Wat heeft ze nu weer gedaan?’

‘Me weggebonjourd, alsof ik een kleuter ben.’

‘Weggebonjourd? Wanneer dan?’

‘Zonet. Ik hoorde het alarm afgaan van 12 en wilde de deur open duwen, toen iemand hem tegenhield zodat ik niet verder kon. Esther stak haar lelijke varkenssnuut om de hoek en zei dat ze het wel alleen af kon. Ik moest me maar ergens anders nuttig maken.’

‘Dat is op zich toch niet zo heel erg?’ probeerde Sue voorzichtig.

Patricia hapte naar lucht.

‘Wel als er iemand anders na jou wel naar binnen mocht,’ zei ze vinnig.

‘Dan word ik giftig.’

Sue begreep het.

‘Wie?’

‘Jacco’.

Sue proestte nog net niet. Jacco werkte nog niet zo lang bij hen. Hij was direct vanaf de middelbare school begonnen en was nog amper droog achter zijn oren. Eigenlijk hoorde hij nog helemaal niet zelfs maar in de buurt van een IC te komen, maar zodra het bekend was geworden dat hij bereid was de meest vervelende klusjes op te knappen, werd hij daar te pas en te onpas voor gevraagd. Waarschijnlijk hadden ze daarom aan hem de voorkeur gegeven boven Pat.

‘Wees blij,’ zei Sue gemeend. ‘Anders had jij kots moeten opruimen of zo. Je weet toch dat Jacco zulke klusjes graag op zich neemt?’

Patricia kalmeerde een beetje.

‘Je hebt gelijk,’ zei ze ‘Wel een vreemde snuiter hè, die Jacco.’

‘Ach.’ Sue stond op. ‘Ieder zijn meug.’

Samen liepen ze terug naar de liften, waar Pat een andere kant op ging omdat ze naar de bibliotheek moest. Sue stapte uit op de tweede verdieping. Haar oog viel meteen op Esther, die naar haar stond te wenken. Aan haar ongeduldige gezicht kon Sue zien dat Esther vond dat zij veel te lang was weggebleven. Dat was dan jammer. Had Esther Ingrid maar zelf op moeten vangen.

‘Eindelijk,’ siste Esther, Sue beetpakkend en voor zich uitduwend richting de opslagruimte achter de balie. ‘Je moet Nicky wegbrengen naar de dv.’

‘Nicky?’

Sue staarde verbouwereerd naar een berrie (brancard) die opgesteld stond in een hoek. In het midden lag een klein hoopje, met daar overheen een wit laken. Met dv werd het dodenverblijf bedoeld, oftewel, het mortuarium.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Wat denk je?’ Esther duwde haar en de berrie zonder meer in de richting van de dienstliften. ‘Zoals ik al zei had hij toch geen normaal leven meer kunnen leiden. Schiet je wel op?’

Ze liep meteen weg, Sue daarmee de kans ontnemend te protesteren. Sue haalde haar schouders op en drukte op de knop om de dienstlift te laten

komen. Even gleeed haar hand over het kleine hoopje mens. Het was triest, maar ergens had Esther wel gelijk. Al zou Nicky het overleefd hebben, een moeder had hij niet meer en voor de rest van zijn leven zou hij hebben moeten vechten tegen de pijn van talrijke operaties, die hem er bovendien aan zouden hebben herinnerd dat hij anders was dan andere kinderen, telkens en telkens weer.

Hoewel Sue wist dat het ziekenhuis over een mortuarium beschikte, was ze er nog nooit geweest, een gegeven wat beter zo had kunnen blijven wat haar betrof. Net als de meeste artsen, hield ook zij niet van mortuaria. Ze was getraind om mensen beter te maken, niet om ze weg te brengen naar een of ander donker hol, waar ze naast elkaar lagen opgestapeld, in kille koelcellen. Het was een griezelige plek die haar deprimeerde. Waarom zou ze eigenlijk luisteren naar Esther? Die was haar baas toch niet? Waar was Jacco als je hem nodig had?

Starend naar de berrie, kwam ze uiteindelijk toch tot de conclusie dat ze geen uitvluchten meer wist te verzinnen en dat er dus niets anders op zat dan te doen wat haar was opgedragen, hoe vervelend ze dat ook vond. Zuchtend ging ze op weg. Ze kwam niemand tegen, ook niet in het mortuarium zelf. Er was geen balie zodat ze geen idee had waar ze zich zou moeten melden. De eerste deur rechts van haar bleek uit te komen op een soort bid- of stilteruimte. Achter de deur links bevonden zich een verkleedruimte met douches en een soort kantoor.

Er waren nog veel meer gangen met deuren, (de afdeling pathologie was hier ook gevestigd, evenals een wasserij) zodat ze besloot de lastige brancard met Nicky erop achter te laten. Hoe eerder ze iemand gevonden had die hem van haar kon overnemen, hoe sneller ze weer terug kon naar de tweede verdieping. Al snel stuitte ze op een soort wachtruimte. Helemaal in een hoek, uit het zicht van de gang, zaten een man en een vrouw dicht naast elkaar stilletjes voor zich uit te kijken. Ondanks dat ze haar niet opgemerkt schenen te hebben, maakte Sue toch meteen rechtsomkeer. Het leken haar rouwenden en die wilde ze in geen geval storen.

Terug in de gang, wachtte haar een onaangename verrassing. De berrie stond er nog wel, alleen lag er niemand meer op. Verbijsterd staarde ze ernaar. Dat kon niet. Ze was nauwelijks weg geweest. Links en rechts kij-